SIMPLE ACCIDENTE?

Însemnări la două lecţii de educaţie fizică

Intrebarea îmi survenise cu cîteva zile în urmă, asistînd la două lecţii de educaţie fizică, una desfăşurată cu clasa a XII-a (eleve) a Liceului „Ion Slavici", alta cu clasa a III-a a Şcolii de aplicaţie de pe lîngă Liceul pedagogic, ambele din Arad.

Programate în curţile liceelor (transformate în adevărate complexe sportive) şi într-o splendidă zi cu soare, lecţiile întruneau condiţiile pentru o reuşită deplină.

Nu m-am gîndit să cronometrez densitatea efortului şi nici vreo altă latură a metodicii predării. Ci, pur şi simplu, să gust nişte lecţii în aer liber, care începuseră sub bune auspicii. Scurte alergări, alternate cu schimbări de direcţie, exerciţii de dezvoltare fizică generală, participare activă a elevelor şi cadrelor didactice. Toate acestea, însă, cam 15—20 de minute, după care lecţiile au început a se destrăma, pierzîndu-se minut cu minut. Inexplicabil, profesoara liceenelor, după ce indicase elevelor să exerseze pasele de volei în doi, a renunţat la orice îndrumare şi supraveghere a activităţii, preferind să stea de vorbă tot restul timpului (20—25 minute) cu un coleg de specialitate, liber în răstimpul respectiv.

După nici 3—4 pase (de mîntuială), două dintre eleve au trecut la pase de fotbal în doi, altele au preferat să culeagă flori, să stea de vorbă cu colegele scutite, ori să facă plajă. Le-a regrupat fluierul profesoarei, din penultimul minut al lecţiei. Dezamăgit, mă întrebam dacă nu cumva vor urma exerciţiile de liniştire şi concluziile lecţiei, dar n-am avut o asemenea surpriză.

La lecţia cu clasa a III-a, după acelaşi început promiţător s-a intrat în impas. Au fost constituite două echipe de fotbal (una cu 8 şi alta cu 7 băieţi), iar o fetiţă care solicita insistent să fie portăriţa uneia dintre echipe a fost alungată de pe teren, alăturîndu-se grupului de 7 colege care, în spatele porţii, aşteptau indicaţiile profesoarei. Cele două echipe de fotbal au început jocul, iar fetele, sub îndrumarea directă a cadrului de specialitate, au trecut la „atelierul" de... confecţionat ghirlande din păpădii. Şi aşa s-a consumat ora: cu fotbal la clasa a III-a, băieţi, şi cu... păpădii pentru fete.

Să mai amintesc că băieţii, toţi cei 15, îndeplineau aproape în egală măsură şi funcţia de arbitru? Că n-am distins nici un moment în care conţinutul jocului să difere de cel practicat la întîmplare, pe străzi, pe maidane? Este inutil!

Adeseori, profesorii din licee afirmă că întîmpină piedici în realizarea programei, datorită nivelului nesatisfăcător al pregătirii absolvenţilor şcolii generale. Cei din învăţămîntul superior aruncă vina pe colegii din licee ş.a.m.d. Bineînţeles, asemenea opinii nu pot fi generalizate. La Piatra-Neamţ, Bucureşti, Baia-Mare, Timişoara, Bacău, Cluj, Brăila, în numeroase alte locuri, mulţi profesori, ca urmare a priceperii şi hărniciei lor, se bucură de întreaga preţuire a factorilor de conducere, a elevilor.

Propriu-zis, vinovaţi sînt toţi cei ce patronează lecţii de genul celor menţionate mai sus. În ambele cazuri, profesorii dispuneau de o remarcabilă bază materială, de generozitatea factorilor naturali, de copii bine dezvoltaţi. Sînt convins că ei deţin şi numeroase cunoştinţe de specialitate. Le-au lipsit însă pasiunea şi disciplina profesională, spiritul de responsabilitate.

Cît de contrastante apar aceste lecţii faţă de documentele şi reglementările în vigoare, faţă de înseşi prevederile Legii cu privire la dezvoltarea educaţiei fizice şi sportului, care atestă aceste activităţi ca fiind în interes naţional.

S-au situat lecţiile respective la nivelul acestor exigenţe? Nu! Şi atunci, deschis vorbind, prestigiul educaţiei fizice, ca de altfel al oricărui obiect al planului de învăţămînt, nu este condiţionat, în ultimă instanţă, de calitatea muncii cadrului de specialitate, de exigenţa acestuia?

Înclin să cred că mai există încă cetăţeni care nu cunosc şi chiar minimalizează numeroasele semnificaţii sociale ale educaţiei fizice, în schimb sînt convins că de această situaţie se fac răspunzători şi unii specialişti ai domeniului nostru. Este cazul ca în direcţia sporirii prestigiului educaţiei fizice să ne dezobişnuim de a privi mai mult spre ograda altora şi să uităm s-o gospodărim temeinic pe cea proprie. Aceasta cu atît mai mult cu cît avem create toate premisele necesare creşterii prestigiului educaţiei fizice, dar fără calitatea muncii cadrelor de specializare, a eficienţei acesteia în raport cu obiectivele stabilite de factorii de conducere, dezideratul respectiv nu poate fi îndeplinit.

Vreau să cred că lecţiile la care m-am referit nu au fost decît simple accidente.

Ion ŞICLOVAN

break!stop!...box!

TACTICA ŞI STRATAGEMA

Finala campionatului republican de box pe echipe, disputată şi anul acesta tot între reprezentativele cluburilor Dinamo şi Steaua, a scos în evidenţă cîteva probleme care, prin inedituI lor şi reacţiile ce le-au produs, merită a fi analizate mai în amănunt. Pornind de la ideea că ulterior îmi va fi oferită posibilitatea să-mi împărtăşesc opinia şi să fac unele propuneri asupra acestei mult controversate competiţii interne, apreciez ca foarte util tratarea aparte a acestui „capitol" — tactica şi stratagema în alcătuirea echipelor de box — ţinînd seama de existenţa anumitor tendinţe în concepţia unor specialişti, de a denatura conţinutul acestor noţiuni, lucru care nu poate conduce decît la surprize puţin plăcute pentru boxeri şi pentru box în general.

Faptul că în echipa militară, prezentată la cîntarul oficial al finalei campionatului, a apărut Gruiescu în locul lui Ciucă şi Moraru în locul lui Mathe sau Paraschiv, poate fi apreciat ca idee tactică reuşită. Făcînd abstracţie de rezultat, acelaşi lucru se poate afirma şi despre introducerea lui Păpălău în echipa dinamovistă, la categoria unde normal trebuia să apară Antonio. Antrenorii celor două echipe, prevalîndu-se de dreptul regulamentar de a-şi definitiva titularii categoriilor chiar în ziua meciului (că acest lucru e bun sau rău, este o altă problemă), au urmărit surpriza tactică, cunoscînd şocul psihologic produs boxerului atunci cînd în pregătirea, relativ îndelungată, vizează un anumit adversar şi cu cîteva ore înainte de meci „se pomeneşte cu un altul". Bineînţeles că ideea presupune valoarea apropiată a înlocuitorilor faţă de cea a „sacrificaţilor" titulari şi că de neînţeles — şi de neacceptat deocamdată — ar fi fost, de exemplu, înlocuirea lui Aurel Dumitrescu cu Toni Mircea, sau a lui Ion Alexe cu... Ilie Dascălu. Din păcate, însă puţine secţii de box din ţară îşi pot permite astfel de soluţii în competiţiile în care sînt angrenate, pentru bunul motiv că — la ora actuală — în majoritatea centrelor pugilistice se ridică problema în formarea însăşi a unei echipe şi nicidecum de creare a mai multor „valori" apropiate la fiecare categorie în parte. Nu acord avansuri celor care susţin inutilitatea campionatului de box pe echipe, dar cred că realitatea existentă în sălile noastre de box constituie argumentul — aparent hotărîtor — în susţinerea punctului de vedere respectiv.

In aceste condiţii, apar de multe ori compromisuri pugilistice, aşa zis strategice, care pot conduce la accentuarea acelui grad de periculozitate pe care-l conţine boxul, la stări de lucruri care deservesc în general această disciplină sportivă.

In recentul meci Dinamo—Steaua a surprins desigur faptul că Silberman, Cuţov, Györffi şi Năstac au boxat la categorii de greutate superioare celor în care apăreau obişnuit. Acest lucru, zic eu, depăşeşte — de-acum — aspectul strategic al problemei şi se apropie mai mult de ceea ce numim stratagemă, adică un fel de... şiretlic. Se poate reproşa ceva antrenorilor respectivi fiindcă au recurs la această soluţie? Poate singur faptul că, anterior, boxerii respectivi nu au fost rodaţi, în categoriile „surpriză", cu adversari mai puţin tari decît cei cu care erau convinşi că se vor întîlni în meciul final. Dar atunci, ar fi dispărut esenţialul, adică... surpriza! A fost rezultativ acest „vicleşug" al celor doi antrenori? Se pare că da: Silberman, Cuţov şi Györffi au cîştigat meciurile, iar Năstac a fost la un pas de o mare surpriză!

„Reuşita" însă este relativă, fiindcă la categoriile în care aceşti boxeri trebuiau să apară în mod normal toţi înlocuitorii lor au fost învinşi!... Şi atunci, stratagema noastră s-a cam transformat într-un fel de „ce-am luat pe mere, am dat pe pere"! Noi însă nu despre acest lucru vrem să vorbim. Ne interesează în mod deosebit pînă unde poate fi acceptată o astfel de „optică" a antrenorilor.

Cunoaştem că în box o categorie de greutate are o limită minimă şi una maximă. Categoria semi-mijlocie, de pildă, impune o greutate cuprinsă între 63,500—67,000 kg., iar categoria imediat superioară, mijlocie-mică, este de la 67,00—71,00 kg. Aceasta înseamnă că dacă Silberman, de exemplu, cîntăreşte 66,900 kg. poate boxa la semi-mijlocie, iar dacă are cu numai 200 gr. în plus poate boxa la mijlocie-mică. Cum, în general, boxerii forţează prin slăbire încadrarea într-o categorie cît mai inferioară, în intenţia de a prezenta atuuri faţă de adversari (alonjă, forţă etc.), rezultă că, de fapt, categoria normală a marii majorităţi a boxerilor noştri este cel puţin imediat superioară faţă de cea în care ei activează. Aşa stau lucrurile şi cu cei patru „eroi" ai noştri şi din acest punct de vedere avem convingerea că ei nu au forţat... îngrăşarea!

Nu putem spune acelaşi lucru însă — şi în esenţă aici am intenţionat să ajungem — despre cunoscutul „uşor" Ion Dinu, care în acest campionat pe echipe a susţinut meciuri la „mijlocie-mică", despre (cel mult) „semi-mijlociul" Gheorghe Manea care a boxat la „semi-grea", sau despre „semi-mijlociul" Grigore Enache care, „fie ce-o fi" (şi... a fost!) a susţinut un meci la categoria... „grea"!

Acestea sînt cîteva din numeroasele exemple ce ne stau la dispoziţie, care prin rezultatele lor confirmă faptul că forţarea categoriilor de greutate (prin slăbirea sau îngrăşarea boxerilor), implică riscuri materializate prin abandonuri, K. D.-uri şi K. O.-uri, pe care noi iubitorii boxului dorim să le semnalăm cît mai rar pe ringurile noastre.

Mulţi spun că vinovat principal pentru această stare de lucruri ar fi însuşi... campionatul pe echipe. Părerea noastră... într-un viitor articol.

Constantin CHIRIAC

PESTE BLOCAJ

ELOGIUL COMPETENŢEI

Acum cînd Penicilina Iaşi a reuşit să-şi ducă pînă la capăt turul de forţă, obţinînd titlul feminin, este momentul să adresăm felicitări unui om căruia succesul echipei i se datoreşte într-o măsură considerabilă: antrenorul N. Roibescu. Incontestabil, locul prim într-un campionat în care s-a prezentat bine un număr de echipe mai mare ca de obicei, după un turneu final dificil, desfăşurat la Bucureşti, adică, practic, pe terenul principalei contracandidate (Dinamo), reprezintă într-adevăr o performanţă. Sprijinit de conducerea unităţii industriale ieşene, ca şi de admirabilele eforturi ale echipei, antrenorul Roibescu a reuşit — o putem afirma — şi un triumf personal, obţinînd, cîştig de cauză într-o dispută mai veche, cu unii din mai marii voleiului. Nu vom enunţa controversa. Ne vom mulţumi să spunem că rezultatul Penicilinei dă dreptate antrenorului, arată că metodele şi planurile sale de pregătire şi-au dovedit din plin justeţea.

Pornind de la această confirmare a competenţei profesionale a lui N. Roibescu, ne-am îngădui să imaginăm o urmare, adesea realizată în alte domenii: PROMOVAREA. Şi nu vedem de ce nu s-ar încerca a se găsi un loc cu răspundere în voleiul naţional pentru această valoare confirmată. Este drept, N. Roibescu nu a fost pînă acum — deşi rezultatele echipei sale îl recomandau elogios şi în anii precedenţi — desemnat să se ocupe de vreun lot, fie el măcar şi de junioare.

Să fi fost aceasta, oare, o urmare a divergenţelor amintite mai înainte? Să fi fost de vină „tradiţia" ca antrenorii lotului feminin să nu fie aceia care obţin rezultate bune cu echipele fruntaşe? (Actualul antrenor conduce o echipă care a gustat anul acesta din emoţiile retrogradării; iar singura excepţie notabilă de la nedorita tradiţie menţionată a constituit-o, cu ani în urmă, Gh. Constantinescu, redutabil adversar al lui N. Roibescu în recentul turneu final şi om cu experienţa a vreo douăzeci de ani petrecuţi la acelaşi club).

Nu dorim să întîrziem în căutarea răspunsurilor. Important este că utilizarea competenţei dovedite şi verificate, a lui N. Roibescu, în interesele superioare ale voleiului românesc, ar trebui să-i preocupe pe cel în drept. Aflaţi în preajma unor competiţii importante, se va considera probabil, prea tîrziu pentru a „schimba garda" la conducerea tehnică a lotului feminin. Dar nu s-ar putea ca N. Roibescu să fie asociat acestei conduceri?

Măsura ni s-ar părea realistă atîta timp cît soluţia ideală şi anume aceea ca antrenorul lotului naţional să nu fie angajat pe lîngă vreun club, nu a fost încă adoptată.

Marcel RUSESCU

P. S. Mi se povesteşte, dintr-o sursă — în general demnă de încredere — că, într-o revistă, mi se pare, din Iaşi, cineva încearcă să mă someze să-i clarific nişte nedumeriri personale şi poate definitive, în aceste coloane. Aflînd din aceeaşi sursă că este vorba despre o obsesie aparte — apariţia fotografiilor în ziarele de mare tiraj — şi negăsind altă explicaţie la insistenţele respective omul vrea să i se facă publicitate. Îmi declin o astfel de competenţă şi-l asigur că nici cu insistenţe mai mari nu voi fi convins să mă ocup de altceva decît de problemele voleiului.

Precizez că titlul prezentului articol nu se adresează personajului vizat.

M. R.

FINAL ÎN CONCURSUL DE PRIMĂVARĂ

TG. MUREŞ, 7 (prin telefon). Joi la prînz au luat sfîrşit întrecerile Concursului republican de primăvară al juniorilor (mari şi mici) la lupte greco-romane. Ediţia din acest an s-a bucurat de un deplin succes. O apreciere deosebită pentru tinerii luptători din Oradea, Piteşti şi cei de la cluburile Progresul şi Rapid Bucureşti, care s-au prezentat bine pregătiţi — unii dintre ei, fiind talente autentice.

Iată primii clasaţi: JUNIORI MARI: cat. 48 kg: F. Gyöngyösi (Crişul Oradea), Gh. Stroe (Rapid Buc.), M. Tofan (Progresul Buc.); 52 kg: I. Dulică (C.S.O. Cîmpulung Muscel), G. Nica (Rapid Buc.), M. Florescu (Dinamo Buc.); 56 kg: Al. Szabo (Crişul Oradea), M. Boţilă (C.S. Piteşti), C. Salop (Energia Constanţa); 60 kg: I. Moldovani (Crişul), M. Ciutan (Rapid Buc.), D. Vitan (C.S.M. Cluj); 65 kg: E. Mag (Vagonul Arad), S. Hubert (Şoimii Sibiu), S. Stancu (Pescăruşul Tulcea); 70 kg: A. Popa (Dinamo Bacău), P. Gheorghe (Steaua), M. Drescanu (Avîntul Botoşani); 75 kg: D. Loga (Dinamo Buc), D. Bologa (A.S.M.T. Lugoj), Fr. Mongold (Olimpia Satu Mare); 81 kg: I. Bendel (A.S.M.T.), C. Voicu (Energia Buc.), V. Crăcănel (Steaua); 87 kg: Z. Szilagy (C.F.R. Timişoara), N. Tănase (Dinamo Buc.), T. Ghinea (Progresul Buc.); +87 kg: R. Codreanu (Vagonul), Gh. Nistor (Metalul Buc.), Fl. Munteanu (C.S. Piteşti). Campionii la juniori mici (în ordinea categoriilor de greutate): St. Rusu (IPROFIL Rădăuţi), M. Stan (Steaua), D. Mizileanu (Rapid Buc.), I. Murja (Olimpia Satu Mare), V. Prentu (Dinamo Bacău), Fl. Crăciun (Progresul Buc.), V. Gheţău (IPROFIL), T. Lucescu (Nicolina Iaşi), V. Petre (Progresul Buc.) şi V. Iuga (Mureşul Tg. Mureş).

Vineri dimineaţă îşi încep întrecerile finale de astă dată pentru desemnarea campionilor naţionali pe 1970, juniorii (mari şi mici) de la lupte libere.

C. ALBU, coresp.

BOXERII JUNIORI ÎN FAŢA REUNIUNII FINALE

BRAŞOV, 7 (prin telefon, de la trimisul nostru). Ultimele asalturi înaintea finalelor campionatelor de box s-au disputat astă-seară, cînd în ring au evoluat juniorii mari. Mica sală a clubului Tractorul a fost, de data aceasta, plină.

Cu 2—1, dinamovistul bucureştean M. Peia s-a calificat în dauna lui R. Cosma (C.S.M. Cluj). Acesta din urmă a încercat cu disperare să angajeze schimburi de aproape şi se poate spune că trei sferturi din meci a dominat, dar Peia a ştiut să-i stopeze elanul cu directe la figură. Fratele lui Calistrat Cuţov (Simion — P.A.L. Brăila), pregătit de acelaşi antrenor, Gh. Bobinaru, a obţinut decizia cu 2—1 în disputa cu V. Morea (I.S.C. Turzii) pentru că a fost mai activ, deşi Morea a dovedit cunoştinţe tehnice superioare. Neaşteptat de grea a fost misiunea lui Gh. Ciochină (P.A.L. Brăila) în faţa buzoianului C. Dumitrescu (Voinţa). Componentul lotului naţional de juniori, a punctat mai precis şi mai variat, depăşindu-şi, însă, în final, adversarul. Acţionînd cu siguranţă în primele trei minute, cînd l-a pus deseori în dificultate pe ieşeanul Gh. Racoviţă, L. Nicolaescu (Steaua) a trecut, la rîndul său, prin clipe grele, în rundul II, cînd a recepţionat lovituri dure la figură. Pregătirea fizică deficitară nu i-a permis lui Racoviţă să menţină ritmul, astfel că a pierdut la puncte. Meciul „semiuşorilor" C. Hoduţ (Olimpia Buc.) şi I. Coţofană (Tractorul Braşov) n-a durat nici un minut. Prins în colţ cu o rafală scurtă la figură, Coţofană a fost pus k.d., apoi din nou, ceea ce l-a determinat pe antrenorul Simion să arunce prosopul.

Iată încă cîteva perechi calificate în finală: cat. minimă — A. Turei (Voinţa Cluj) — C. Maxim (Ceahlăul P. Neamţ), muscă — N. Butişagă (Progresul Brăila) — N. Cordoş (Voinţa Cluj). Reuniunea finală va avea loc sîmbătă după amiază.

Romeo CALARAŞANU

Marginali la turneul final al campionatului feminin de volei

VICTORIA PENICILINEI O SURPRIZĂ?

Campionatul de volei feminin, ediţia 1969—1970, s-a deosebit net de ediţiile precedente. Afirmînd aceasta, ne gîndim la faptul că, pentru prima oară în istoria lui, titlul a fost cucerit de o echipă din provincie — Penicilina Iaşi. Dar lucrul cel mai important credem că nu este acesta, ci faptul că se poate vorbi de o foarte bună echipă şi în afara Bucureştiului. Dominat numai de eterna rivalitate dintre Dinamo şi Rapid, care tranşau pe rînd victoria finală, campionatul ajunsese, într-un anumit fel, să-şi restrîngă interesul. Provincia făcea cîteva „jocuri de artificiu", oprindu-se însă în pragul afirmării totale (repetăm, cu echipe, şi nu cu elemente individuale).

Victoria Penicilinei poate părea pentru unii o surpriză. Doar în aparenţă, nu şi în fond. Surpriza este dată numai de... ruperea tradiţiei, de „îndrăzneala" de a dărîma nişte idoli. În fond, victoria ieşencelor este rodul unei munci asidue şi a unei evoluţii în crescendo de la an la an. Teamul condus de Nicolae Roibescu, după ce a ocupat un loc 7, în primul an de activitate în divizia A, s-a clasat de trei ori la rînd pe locul 3, anunţîndu-şi cu „vehemenţă" pretenţiile la şefie, obţinută — meritat — anul acesta.

Lotul Penicilinei cuprinde elemente valoroase, cu o pregătire tehnico-tactică foarte bună. Maniera de joc a campioanelor aduce, pe alocuri, cu aceea a voleibalistelor nipone. Ne referim, în special, la viteza de reacţie şi la combinaţiile în atac. Din sextetul de bază se detaşează cele două trăgătoare principale, Florentina Itu şi Aurelia Căunei. Ambele posedă o remarcabilă forţă de atac şi o bună orientare în teren. Căunei manifestă o deosebită siguranţă şi în linia a doua, unde aportul ei a fost, de cele mai multe ori, de mare utilitate echipei. Membre ale lotului naţional, ele îşi justifică pe deplin selecţionarea, dîndu-ne speranţa într-o evoluţie calitativ superioară la „mondialele" din Bulgaria. Ridicătoarele Ana Chiriţescu şi Viorica Bincheci dirijează bine atacul, însă nu totdeauna cu aceeaşi claritate şi precizie. Un rol important, îndeosebi în partida finală, l-a avut Carolina Nan, o jucătoare explozivă, dar cu oscilaţii mari în comportare. Aceeaşi linie oscilatorie a urmat-o şi Lucia Dobrescu, mult mai „palidă" în turneul final, decît în campionat. În momentele de tensiune, cînd nervii erau gata să cedeze şi să compromită situaţii favorabile, Ana Zabara, prin calm şi luciditate, a redat moralul echipei.

Numărul mic de jucătoare al lotului îl dezavantajează pe antrenorul N. Roibescu care — neavînd pe banca de rezerve voleibaliste la nivelul titularelor — le aduce pe acestea din urmă în pragul sufocării, atunci cînd se află în situaţia de a susţine meciuri tari, care se întind pe parcursul a cinci seturi şi în condiţii de desfăşurare a turneelor cu jocuri zilnice.

Lărgirea lotului şi ridicarea rezervelor la nivelul titularelor ni se pare a fi unul din obiectivele principale ce le are de realizat antrenorul ieşean.

Sperăm că victoria obţinută să fie confirmată în continuare de o participare la fel de „activă" şi în campionatul viitor.

Învinsă pe linia de sosire, Dinamo, a fost cea de a doua echipă prezentă la turneul final care a oferit „ceva" specialiştilor şi publicului, prezenţi timp de şase zile în sala Floreasca. Garnitura dinamovistă n-a jucat mai bine ca în anii trecuţi, dar nici mai rău. Evident, echipa lui Gheorghe Constantinescu traversează aceeaşi perioadă de criză prin care trece şi voleiul feminin în general. Cele cîteva vîrfuri: Helga Bogdan, Mariana Popescu (care au jucat aproape de valoarea lor pe întreg parcursul turneului), Lia Iliescu, Margareta Şerban (acestea cu evoluţii, totuşi oscilante) nu au putut evita înfrîngerea din meciul decisiv. Dinamovistele au cunoştinţe tehnico-tactice, au putere de luptă, putere de concentrare, dar, din păcate, nu le folosesc la maximum. Şi decalajul existent chiar în rîndul primelor şase facilitează căderi bruşte, după perioade de joc foarte bun (să ne amintim doar ce s-a întîmplat în meciul cu Penicilina, în setul IV, cînd de la 13—6 au fost egalate la 13, cîştigînd setul cu destule emoţii).

Pierderea titlului nu este de loc dezonorantă, Dinamo fiind, totuşi, după Penicilina, cea mai bună echipă a campionatului.

Aceste două formaţii au ilustrat, prin evoluţiile lor în turneul final, toate calităţile şi carenţele voleiului nostru feminin, care se cer, primele valorificate la maximum, celelalte înlăturate grabnic, pentru că timpul se scurge cu repeziciune şi, la campionatele mondiale, este nevoie de o reabilitare, care nu poate fi obţinută decît prin muncă atentă şi asiduă.

Emanuel FANTÂNEANU

ALES SVOBODA ŞI RUDA HVEZDA PLSEN

(Urmare din pag. 1)

păstrează resurse pentru finalul care avea să-i aducă victoria în etapă şi tricoul galben al „Cursei Munţilor". În timp ce liderul se luptă din greu, pierzînd la fiecare tur teren preţios, iar Wanzlik, cîştigătorul Turului României, transpiră ca la o baie de aburi, Grigore, Ciumeti, Burlacu, Rusu, Sofronie se ataşează grupului condus de Teodor. Doar 12—13 rutieri rezistă în bătălia pe munte, în care ostilităţile sînt conduse de cicliştii români.

Cursa se decide în turul 14, cînd Svoboda fuge din grupul fruntaş şi-şi măreşte continuu avansul în ultimele două ture. Cicliştii români, marcaţi de efortul depus pînă atunci, nu-l mai pot contra. El trece primul linia de sosire, cu aproape o jumătate de minut înaintea grupului fragmentat de sprintul furibund. Aşadar, înaintea ultimei etape, de vineri (n.r. astăzi), pe ruta Sinaia — Ploieşti — Bucureşti (125 km — sosirea pe velodromul Dinamo în jurul orei 12,30), cehoslovacii deţin şefia în cele două clasamente, fiind talonaţi de dinamoviştii bucureşteni. Va fi interesant de urmărit vînătoarea ce se va declanşa în ultima secvenţă a întrecerii, pentru cucerirea trofeelor „Cursei Munţilor".

CLASAMENTUL GENERAL DEFINITIV AL CĂŢĂRĂTORILOR: 1. VASILE TEODOR 64 p, 2. E. Savin 38 p, 3. St. Cernea 27 p, 4. A. Svoboda 22 p, 5. A. Bartonicek 15 p, 6. K. Altmann 9 p.

CLASAMENTUL INDIVIDUAL AL ETAPEI A III-A: 1. ALES SVOBODA — a parcurs 49,7 km în 1 h 22:35 (medie orară 36 km), 2. Nicolae Ciumeti 1 h 23:00, 3. K. Altmann, 4. R. Dreschssler, 5. V. Teodor — acelaşi timp, 6. V. Burlacu 1 h 23:10, 7. E. Rusu — acelaşi timp, 8. O. Ulm 1 h 23:38, 9. C. Grigore, 10. V. Prusek, 11. A. Sofronie, 12. A. Bartonicek — acelaşi timp.

CLASAMENTUL GENERAL INDIVIDUAL: 1. ALES SVOBODA (Ruda Hvezda Plsen) 6 h 16:18, 2. Nicolae Ciumeti (Dinamo I Buc.) la 40 s, 3. Vasile Teodor (Dinamo I Buc.) la 55 s, 4. R. Dreschssler (Dynamo Berlin) la 1:02, 5. A. Bartonicek (Ruda Hvezda Plsen) la 1:10,0, 6. V. Burlacu (Steaua) la 1:12, 7. E. Rusu (Dinamo II Buc.) la 1:12, 8. O. Ulm (Dinamo Moscova) la 1:40, 9. C. Grigore (Dinamo I Buc.) la 1:4 0,10. V. Prusek (Ruda Hvezda Plsen) la 1:40. În cursă au rămas 63 ciclişti.

CLASAMENTUL GENERAL PE ECHIPE: 1. RUDA HVEZDA PLSEN 18 h 51,37, 2. Dinamo I Bucureşti la 32 s, 3. Dynamo Berlin la 54 s, 4. Dinamo Moscova la 3:58, 5. Dinamo II Bucureşti la 16:42, 6. Ravenna (Italia) la 19:47.

CONCURSURILE VITEZIŞTILOR CONTINUĂ

Concursul inaugural de viteză s-a desfăşurat — în organizarea ireproşabilă a forurilor sportive din judeţul Timiş — pe un traseu bine ales în centrul oraşului Sînnicolaul Mare. S-au întrecut motociclişti din Bucureşti, Arad, Lugoj, Timişoara, Oradea şi Baia Mare. Iată cîştigătorii: motorete „Carpaţi" — Alexandru Imrea (Vagonul Arad), 125 şi 175 cmc — Alexandru Schuller (Steaua), 250 cmc — Alexandru Ionescu (Steaua), 350 şi 500 cmc — Vasile Szabo (Steaua).

Întrecerile viteziştilor continuă. Motociclişti din toată ţara se vor întîlni duminică la Piteşti, într-o reuniune în programul căreia figurează clase pentru toate categoriile.

PANORAMIC SPORTIV INTERN

SĂPTĂMÎNA FINALELOR...

Capitala rămîne, cel mai adesea total îndreptăţit, „gazda capetelor de afiş" ale calendarului competiţional intern sau internaţional. Dar şi celelalte centre sportive ale ţării îşi cer tot mai insistent — şi primesc, parcă mai mult ca niciodată — dreptul de organizare a unor întreceri de amploare. Cum se întîmplă, de exemplu, în acest sfîrşit de săptămînă în care panoramicul nostru obişnuit face semnificative trimiteri de la Braşov la Timişoara, de aici la Galaţi sau în alte oraşe. Pare a fi, îndeosebi, o săptămînă a finalelor — de seniori sau juniori — în cîteva sporturi aflate în temerară, dar pe deplin realizabilă, încercare de a descoperi valori pentru un substanţial progres.

Aşadar, primele invitaţii nu poartă, în această săptămînă, adresa Bucureştiului...

★

TIMIŞOARA. Gimnastica ţinteşte relansarea pe care o pregăteşte de mai multă vreme, cu răbdare şi entuziasm, dar şi sub copleşitoarea „povară" a performanţelor de acum cîţiva ani, greu de reeditat. Poate că acum va reuşi. Oricum, se pare că decalajul s-a redus simţitor; rămîne doar ca talentul gimnastelor şi gimnaştilor să fie dublat de pasiunea sinceră, dezinteresată, pentru acest sport pe care vom continua să-l etichetăm, cu convingere, sportul graţiei, al frumuseţii şi măiestriei.

Se înţelege, desigur, ce se aşteaptă de la finalele — programate sîmbătă — campionatului naţional pe echipe. Chiar înainte de a-i aplauda pe campioni!

ORADEA. Două zile de baschet cu „miză", nefiind, totuşi, vorba de rezultat. Echipa feminină a ţării noastre întîlneşte valoroasa reprezentativă a R. D. Germane într-un dificil test înaintea jocurilor de calificare pentru campionatele europene.

GALAŢI: Din nou baschet. Corespondentul nostru, T. Siriopol, ne anunţă un interesant turneu internaţional, programat de azi pînă duminică. O idee excelentă! Ce bine este că unele echipe nu se mai grăbesc cu... vacanţa.

BRAŞOV. Sîmbătă — finalele campionatului naţional de box rezervat juniorilor. De la o vreme a început să dispară anonimatul în care se desfăşurau competiţiile juniorilor şi aceasta spre un substanţial cîştig al boxului nostru. Au început să vină spectatori; au început să se înmulţească meciurile de calitate; sînt, parcă, mai multe semne că ringul nu-i mai... sperie pe tineri. Poate că sîmbătă, la finele galei vom primi şi alte răspunsuri.

TG. MUREŞ. O altă competiţie care reţine — sau ar trebui s-o facă — atenţia celor care manifestă interes şi pasiune pentru sportul luptelor în tot ce are el valoros ca frumuseţe, tradiţie şi performanţă: finala campionatului naţional de „libere" pentru juniori. Să se stabilească, oare, la Tg. Mureş şi acel de mult aşteptat record de spectatori?

CLUJ. Pentru prima etapă a returului diviziei A, muşchetarii şi-au fixat ca loc de întîlnire planşele de scrimă clujene. Puncte forte ale programului de sîmbătă şi duminică: duelul Steaua—Progresul la floretă fete, cel dintre Steaua şi Electroputere Craiova la spadă şi, în sfîrşit, confruntarea Steaua—Politehnica Iaşi—Universitatea Bucureşti, la sabie.

★

Din campionatele în curs de desfăşurare: reluarea întrecerii la popice, cu derbyul feminin Voinţa Bucureşti—Voinţa Tg. Mureş (primele clasate); etape calme la handbal; în schimb, întîlniri echilibrate, onorate de participarea tuturor fruntaşilor, în etapa a II-a a campionatului naţional de atletism (sîmbătă şi duminică tribunele de la „Republicii" ar trebui să fie pline); apropiere de final în campionatul de rugby, urmînd ca deocamdată să vedem cît va cîntări la Petroşani avantajul terenului în meciul Ştiinţei cu XV-le lui Titi Ionescu şi dacă nu cumva Politehnica Iaşi sau Rulmentul Bîrlad nu vor furniza o mare surpriză în partidele cu Griviţa Roşie şi, respectiv, Steaua.

★

Azi şi mîine, cum s-a mai anunţat: europenele feroviare feminine la popice. Consemnăm întrecerea (care se va desfăşura pe arena Voinţa) doar pentru a reaminti formaţiei Rapid că este cîştigătoarea ultimei ediţii şi pentru a-i dori să reediteze acest succes de prestigiu.

Silviu FLORESCU